

Мироточивата икона на Св. Богородица Иверска Монреалска

Извадка от книжката "ЧУДОТВОРНАТА МИРОТОЧИВА ИКОНА НА БОЖИЯТА МАЙКА-ИВЕРСКА МОНРЕАЛСКА"-София 1995г. изд.ЕТ"Снежана Иванова"

От святяя Иконы Твоя, о Владычице Богородице исцеления и цельбы подаются обильно с верою и любовию приходящим к ней. Тако и мою немощ посети, и душу мою помилуй, Благая, и тело исцели благодатию Твоею, Пречистая! (Тропарь глас 1-й)

„Радуйся, Хранительнице наша в настоящем веце;
радуйся, Предстательнице наша в будущем” (Икос 6)

Мироточивата икона на Пресвета Богородица, известна под името Иверска Монреалска, е нарисувана от наш съвременник, скромн атонски монах-иконописец. По Божия милост и по волята на Небесната Царица през есента на 1982 година светата икона е била подарена на православния испанец Йосиф Муньос, по време на неговото първо поклонническо посещение на Атон. От този момент брат Йосиф, който се отличава със своята дълбока и искрена вяра, е посветил живота си на служение на Небесната Царица и нейната чудотворна икона - това драгоценно съкровище на Православната Църква.

Монреалската икона е от типа "Иверска" и преди заминаването на Йосиф Муньос с нея от Атон, той я осветил чрез докосване до древната светиня. Общият ѝ вид обаче се отличава от първообраза - внушително-величествен, с големи строги очи, докато на съвременната икона погледът е мек и излъчва доброта, проникваща до дълбините на сърцето.

Чудотворната Монреалска икона обикновено пребивава в Канада, но придружавана от нейния пазител

При среща с чудотворната икона присъстващите биват поразени преди всичко от силното благоухание, наподобяващо благоухание на рози и изпълващо цялото помещение, където се намира светият образ, а след това от мирото, което изтича от иконата - най-често от ръцете на Божията Майка и Младенеца, а понякога и от звездата на дясното рамо. Именно това отличава Монреалската икона от някои други чудотворни икони, при които мирото изтича от очите на Пресвета Богородица, сякаш Тя плаче, докато тук Тя като че ли преподава на вярващите своето благословение.

Мирото се появява най-често по време на молитва или скоро след това и тече повече или по-малко, сякаш откликвайки на усърдието на вярващите. Понякога то избликва изобилно, така че залива дори подставката на иконата и се стича по масата или аналоя, на който е положена тя. Така се случило например, когато иконата била за пръв път изнесена в храма след появата на чудотворното миро. Тогава, според свидетелството на Йосиф Муньос, тя източвала миро на четири пъти по време на светата Литургия и то така изобилно, че то се стичало по земята.

Според иконописния канон върху одеждите на Пречистата Дева се изобразяват три звезди - на покривалото на главата, на дясното и на лявото И рамо. Те са знак за Нейното приснодевство - преди, при и след чудесното рождение на Божествения Младенец.

Известни са случаи, когато мирото неочаквано спирало да изтича, но скоро отново се появявало по чудесен начин. Така например, при посещението на православния манастир в Бостън то се стичало на поточета, докато в съседната енория иконата съвършено изсъхнала. Друг път след като били раздадени памучета на 850 богомолци, иконата станала суха. На следващия ден тя била занесена в друга енория, където с възлнение я очаквали много вярващи и там чудото се възобновило внезапно и непостижимо.

Мирото престава да изтича за по-дълго време само в дните на Страстната седмица, до навечерието на най-великия християнски празник - Пасха. То се стича към долната част на иконата и там обикновено поставят памучета, които след като се напият, биват раздавани на богомолците. Въпреки че мирото изсъхва сравнително бързо, благоуханието не спира понякога цели месеци и се усилва при особено горещи молитви. Често то продължава да изпълва мястото, където преди това се е намирала иконата.

Много скептици отказват да приемат тайната на това знамение. Някои от тях говорят за измама, други се впускат в изследвания и анализи. Но и изследванията трябва да имат предел, та човешката дързост да не оскърбява Божието милосърдие. Когато веднъж пожелали да вземат проба от мирото, за да направят химичен анализ, митрополит Виталий категорично се възпротивил, считайки това за недопустимо оскърбление на Божията Майка. На такива молби Йосиф Муньос обикновено отговаря: "Иконата е пред вас, никой не ви принуждава да приемете чудото. Ваше право е да повярвате или не." Веднъж един млад човек му отговорил: "Аз

виждам с очите си това, което става пред мен. Разумът ми отказва да го приеме, но сърцето ми вярва."

* * *

Явяването на чудотворната икона

„Радуйся, святую икону дати нам изволившая; радуйся, покров ея быти нам обещающая” (Икос5)

Монреалската Иверска икона на Божията Майка била нарисувана през 1981 г. от атонския монах Хризостом. През есента на следващата година тя била пренесена от Атон в Монреал от Йосиф Муньос. Ето как сам той разказва за това необикновено събитие:

"Веднъж, по време на нашето посещение на Атон, ние се заблудихме и няколко часа безуспешно вървахме. Беше към 6 часа вечерта, вече започна да се стъмва. Трябваше да потърсим място, където да пренощуваме. Вървейки по планинската пътека, неочаквано забелязахме под нас купол на църква. Спуснахме се надолу и се озовахме в малък, беден скит, посветен на Рождество Христово. В него живееха 14 гръцки монаси. Те ни посрещнаха много радушно. След като си отпочинахме ни показаха какво работят. Оказа се, че в този скит се занимават с иконопис, строго спазвайки православната традиция, която предписва пост и молитва по време на зографисване. Раул, един от моите приятели, който знаеше гръцки, заговори с монасите и започна да им разказва за нас. Аз разглеждах внимателно иконите. Неочаквано погледът ми спря върху една дивна, прекрасна икона на Божията Майка. Самият аз съм иконописец, рисувал съм и съм виждал много икони, но не мога да изразя това, което почувствах, когато видях тази. Буквално сърцето ми замря в гърдите. Не можех да откъсна погледа си от нея и веднага запитах монаха дали не я продават. Но той ми отговори, че това е първата тяхна икона във византийски стил, нарисувана от о. Хризостом и е невъзможно да я продадат. Отново отидох при иконата, дълго я гледах, после пак на няколко пъти се връщах при нея. Преброих колко пари ми остават и казах на монасите: "Давам ви всичко, което имам. Ето и този златен часовник - подарък от майка ми." Но игуменът о. Климент на всичките ми молби отговаряше: "Не можем да я продадем". Не знаех какво да правя, бях отчаян. Възложих цялата си надежда на Св. Богородица. През нощта, по време на Литургията, когато започнаха да пеят "Достойно ест", аз паднах

на колене и започнах да се моля от все сърце на Небесната Царица да дойде с нас. Когато молитвата свърши, почувствах в душата си необикновено спокойствие и като че ли увереност, че Пресветата Дева ще изпълни молбата ми. Това не беше някакво чувство на гордост и самоувереност, но просто вярата на едно дете, което очаква, че ще стане чудо. Споделих своята надежда със спътниците си.

На сутринта трябваше да тръгнем към 5 часа, за да успеем да се качим на кораба. Монасите излязоха да ни изпратят, нямаше го само игумена. Преди да заминем един от приятелите ми каза: "Ето, вече си отиваме, а иконата не дойде с теб." Отговорих му: "Почакай, още не сме излязли от вратите на скита." И наистина, в последния момент преди тръгването ни игуменът се появи. Той бързо се спускаше по стълбите, като държеше в ръце пакет, увит в хартия. "Йосиф - каза ми той, - Св. Богородица иска да дойде с теб." Не вярвайки на ушите си, попитах: "Коя света Богородица?" "Иверската" - отговори о.Климент. И ми подаде иконата. Поисках да заплатя, защото сам видях колко бедно живееха монасите от скита, но игуменът строго ми каза, че за такава светиня не могат да приемат никакви пари. Аз целият изтръпнах, почувствах, че става нещо необикновено. Прекръстих се, целунах иконата и дадох в себе си обет, че тя никога няма да стане източник за придобиване на богатство.

Веднага след това тръгнахме към Иверския манастир, за да докоснем иконата до първообраза, който се пази там. В параклиса застанахме на колене и замряхме в молитва пред светинята. Образът на Иверската Божия Майка беше така величествен, така сияйно красив, от него се излъчваше такава духовна сила, че беше трудно да се гледа дълго време. Йеромонахът, който се намираще там, ми помогна да докосна моята икона до оригинала.

В Монреал се върнахме на 3 ноември 1982 г. (гражд. стил). Аз поставих иконата между мощите на някои светии от Киевопечерската лавра и на св. новомъченица Великата княгиня Елисавета Феодоровна. Тук постоянно гореше кандило и аз всяка вечер четях акатист на Пресветата Дева. На 24 ноември, в навечерието на празника на свв. Мина, Виктор и Викентий, към 3 часа през нощта се събудих от силно благоухание. Отначало помислих, че то идва от мощите, но когато се приближих до иконата видях, че по ръката на Св. Богородица и Младенеца се стича миро. Отначало помислих, че това е елей от кандилото пред иконата. Тогава взех чиста кърпа,

избърсах иконата с нея, но мирото отново се появи. Така измина една седмица. Мирото не спираше да тече и да благоухае."

Скоро след това брат Йосиф занесъл мироточивата икона в подворието на Руската Задгранична Църква в Монреал (Канада) и я показал на възглавяващия тамошната епархия епископ Виталий (сега митрополит, глава на Руската Православна Църква зад Граница). Владиката грижливо изтрил иконата и обиколил с нея триетажното здание на подворието. Когато се върнал в църквата, за да остави иконата, тя била отново покрита с миро, което се стичало по ръцете му. Поразен, митрополит Виталий възкликнал: "Това е велико Божие чудо!" и направил земен поклон пред светинята.

Присъствието на мироточивата Монреалска икона се отличава с особена благодат. Когато тя се намира в храма по време на св. Литургия, разгаря пламъка на молитвата до такава степен, че богослуженията могат да се сравнят само с пасхалните. Ликът на Небесната Царица създава атмосфера на най-светъл и радостен празник. По думите на една възрастна монахиня от Америка "когато иконата дойде, все едно Самата Света Богородица е дошла". Тя пробужда усърдието към духовния живот и непостижимо преобразява душите. Мнозина са получили от нея изцеление от телесни болести и душевни страдания.

Досега чудотворният образ на Божията Майка освен в Америка, където е мястото на постоянното му пребиваване, е посетил Австралия, Нова Зеландия и Западна Европа по молба на различни енории на Руската Православна Задгранична Църква. Навсякъде светата икона разнася умирение и любов.

Смисълът на чудото

„Радуйся, страху Божию нас научающая, радуйся, на путь добродетели наставляющая..,(икосъ б)

Мнозина си задават въпроса: какъв е смисълът на чудотворното изтичане на мирото? Ето какво казва по този повод в своите поучения Южнокалифорнийският митрополит Антоний:

"Такова знамение е известно в Църквата от древност. В житията на светиите неведнъж се говори за мощи, които източват миро - например мощите на св. великомъченик Димитрий (IV в.). Сега ние сами виждаме със собствените си очи как благоуханно миро изтича от светата икона. Струва ми се, основният смисъл на това чудо е следният: в Православната Църква Божията Майка се величае като Пресвята. Тя е свята в Своите помисли, в Своите чувства, в Своите постъпки. Тя цялата излъчва благоуханието на светостта. Мирото, което изтича от иконата, е знамение на Нейната святост. Няма съмнение, че чрез благоуханното миро Божията Майка изразява Своето желание ние също да излъчваме благоухание на святост с нашите постъпки, като се откажем от греховното си поведение. Това, че мирото изтича по време на молитва или скоро след нея показва, че Божията Майка желае да се молим по-често и по-усърдно.

От историята на Църквата ние знаем, че най-големи чудеса в нея са ставали, когато тя е преживявала най-силни сътресения - например когато при гоненията в първите векове апостолите и мъчениците са вършели невиждани чудеса или в нашите последни времена, когато при жестоките преследвания от безбожниците в Русия неочаквано по чуден начин са се обновявали множество икони. Това е ставало и става за укрепване на вяращите по време на изпитанията. Затова явяването на мироточивата икона може би възвестява тежки времена за Христовата Църква, но то също ни уверява, че в тези изпитания Майката Божия ще бъде дивна закрилница на вяращите.

Освен това мирото изразява Божието милосърдие. Под миро Православната Църква разбира маслиново масло - елей, който се вари с ароматни треви. На гръцки език думата "елей" има две значения: първо "маслиново масло" и второ "милосърдие". По мнението на св. Йоан Златоуст помазването с миро на царете и първосвещениците във Ветхий Завет е възлагало върху тях задължението да поставят милосърдието като основно правило в своите действия. Помазването на вяращите с миро от иконата трябва да има и за нас същото значение.

Има още една причина за изтичането на мирото. Господ ни го изпраща като благословение за полагане начало на истински християнски живот. Той ни го изпраща предварително, т.е. по думите на св. пророк Давид "предваря" (изпреварва) ни със Своята благодат, в очакване на нашите бъдещи добри дела и намерения. Затова изтичането на мирото възлага

върху нас особена отговорност. Господ извършва дивни чудеса не за задоволяване на нашето любопитство. Чудесата имат за крайна цел да укрепят душите ни в доброто и да ни помогнат да поправим живота си. Господ призовава онези, които са се удостоили да станат очевидци на чудото, към пълно изменение на живота. Затова нека се молим да ни дарува Той по молитвите на Своята Пречиста Майка - на нас и на нашите близки - помощ в обновлението на нашия християнски живот и в изпълнението на нашите богоугодни намерения.

На съмняващите се в чудото на мироточивата икона ще припомним думите на св.ап. Павел: "онова, що е невидимо у Него, сиреч, вечната Му сила и Боже-ството, се вижда още от създание мира чрез разглеждане на творенията; тъй че те (невярващите) са неизвиняеми." (Рим. 1:20). Вярващите, които имат по-изострено духовно зрение, добре виждат, че ние непрестанно сме обграждани от Божии чудеса, но поради нашата душевна грубост не ги забелязваме или сме привикнали към тях, въпреки че те не спират да се изливат върху нас. Всичко това, заедно с чудото на мироточенето, ни подбужда да се прекланяме пред всемогъществото на Създателя и Неговите чудеса, да Го славословим и усърдно да изпълняваме Неговите заповеди.

Чудеса от иконата на Божията Майка

"Радуйся, источниче чудес неисчерпаемый: радуйся, всякия милости подательнице."

(Икос 9)

Удивителни са свидетелствата за чудесата, обилно изливани от мироточивата Иверска икона. Тук събрахме само малка част от непринудените разкази на хора, на които Божията Майка е помогнала по Своята милост.

"Светото миро изтича от Иверската икона на струйки, понякога от няколко места едновременно. Това потресаващо чудо ясно се вижда от всички, разказват очевидци от Сан Франциско. Един стар, тежко болен монах, голям молитвеник, водещ строг живот, се приближи до иконата и запя "Величитъ душа моя Господа". И веднага мирото избликна като от извор и започна да се стича от звездата, намираща се на рамото на Св. Богородица."

През 1991 г. иконата се намираше в съборния храм в Лос Анжелес. Една възрастна жена от енорията, цяла превита от паралич, дойде да се поклони на светинята. Тя едва се движеше. Но след като се отдалечи от иконата, неочаквано се изправи и тръгна свободно, славейки Бога и Божията Майка.

* * *

Ето какво удивително чудо стана със Зоя Г. В началото на лятото на 1992 г. едното ѝ око силно се разболя - изглежда имаше заболяване на ретината. Лекарите казаха, че има опасност да ослепее. Неочаквано научихме, че е дошла Иверската икона. Побързахме да отидем в манастира, където тя се намираше, и отслужихме там акатист. И Божията Майка яви Своята милост към Зоя и я награди за усърдието. Когато тя отиде на поредния ежемесечен преглед, оказа се, че болното око е оздравяло и зрението ѝ се е подобрило.

Йерей Николай Семьонов, Брюксел

Нашият 18-месечен син Алексей заболя от някаква стомашна болест, която се изразяваше в силно разстройство и повръщане. Това се случи във Франция през 1987 г. В продължение на два дни болестта бързо се развиваше. Лекуващият лекар предписа силно средство - капки, които трябваше да се разтварят във вода. Но стомахът на детето не приемаше нищо. Никакво лечение не можеше да помогне, защото всеки опит да му се даде да изпие нещо предизвикваше повръщане и лекарството не можеше да бъде прието. Альоша бързо отслабна и достигна до границата на обезводняването. Наложихме се спешно да го закараме в болницата, в отделението на един известен лекар - педиатър, наш познат. Той установи, че болестта е много опасна и искаше веднага да започне изкуствено хранене. Но ние го помолихме да почака още малко. Той се съгласи да остави детето при нас още няколко часа, с надежда, че все пак то ще приеме лекарството по обичайния начин. Беше 10 часа сутринта. Лекарят ни каза: "Само защото ви познавам, ще ви оставя детето до 16 часа. Ако дотогава не приеме лекарството, веднага го донесете!" и добави, че състоянието на Альоша е много сериозно и даже критично. Детето беше крайно изтощено, слабо и бледо. Понякога то даже губеше съзнание.

Нужно ли е да описвам какви горещи молитви ние с моята жена отправихме към Господа и към Пресвета Богородица! След като се върнахме от болницата, на два пъти се опитахме да дадем на Альоша лекарството, но безуспешно. Тогава моята съпруга капна в шишенцето с биберона, където беше лекарството, няколко капки от целебното миро, което имахме в къщи. И ето че, за наше най-голямо удивление, изведнъж, за първи път от пет дни Альоша погълна лекарството и спокойно заспа. Скоро след това самият лекар ни се обади по телефона, за да разбере какво е състоянието на детето. Въпреки нашите уверения, че нещата явно се развиват добре, той не можеше да повярва и ни помоли да бъдем много внимателни.

Альоша спря да повръща, през нощта отново прие благополучно капките, а на сутринта, докато в манастира служеха св. Литургия, даже се появи апетит и той поиска да се храни. След като го прегледа на другия ден, лекарят, приятно изненадан, ни каза с облекчение: "Сега мога да ви успокоя, че вашият син е въвн от опасност, но знайте, че той едва остана жив!"

Следващата неделя всички заедно отидохме да се поклоним на Иверската икона, за да благодарим на Господа и Неговата Пречиста Майка. Неочаквано Альоша се наклони към мироточивата икона и я прегърна с малките си ръчички така здраво, че дълго не можахме да го откъснем от нея.

Сега Алексей е на 8 години и е съвсем здрав. Иверската икона той нарича своя.

Слава на Бога за Неговото неизказано милосърдие!

* * *

Игумения Атанасия

При нас (в Лесненския манастир) дойде да се поклони на Иверската икона на Божията Майка една възрастна францужойка, която едва се движеше с патерици. След като се помоли известно време, тя си отиде.

След около седмица жената отново се върна, вече без патерици и ни разказа, че на следващата сутрин след като беше дошла при нас, ставайки от леглото, тя поискала да вземе патериците, без които не можела да се

движи. Но този път за нейно голямо учудване почувствала, че те вече не са й нужни - тя можела да ходи нормално без тях.

Оттогава тя не използва патериците и се движи свободно. Тя дойде втори път, за да поблагодари на Божията Майка за своето чудесно изцеление.

Йеромонах Ипатий от Оптинския манастир:

"Колко милост и благодат излива Пречистата Божия Майка от иконите, които изпращате! Как се радват и благоговоят хората, които аз, грешният, благославям с образа на Иверската Св. Богородица и помазвам с миро от нея!

Няколко снимки на тази икона започнаха силно да благоухаят и също се покриха с капчици миро.

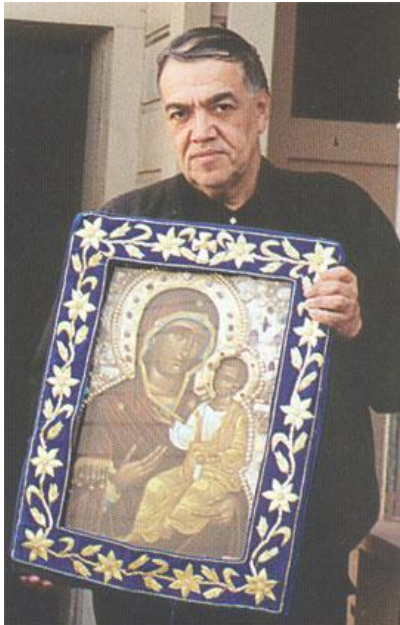
Един млад свещеник, който има тежки скърби в семейството си, получи от мен икона и я носеше във вътрешния джоб на расото си. Тя цялата се покри с миро. Благодаря на Вас и на брат Йосиф от името на всички. Разбира се, това е дар и милост на Самата Божия Майка."

Татяна, Санкт-Петербург.

"Снимката на Иверската икона, която се намира у моята приятелка Антонина, изведнъж започна да източва миро. При четене на акатист и молебни, върху нея се появяват благоуханни петна. Има и други подобни случаи, но за тях аз само съм чувала, а този видях сама."

10 май 1993 г.

Божията Майка ни изпрати благоуханието на Своите молитви за човешкия род

"И откъде ми е това — да дойде при мене майката на моя Господ"

(Лука 1:43)

Част от беседата на пазителя на Мироточивата Иверска икона Йосиф Муньос в Девическия манастир "Покров Пресвятия Богородици", София, Княжево, януари 1995 г.

Ето вече 12 години пътувам навсякъде с тази свята икона и раздавам памучета, напоени с мирото, изливащо се от нея. Миналата година бях само три седмици у дома - толкова хора търсят помощта на Св. Богородица! И толкова чудеса стават чрез пречистия Й лик, толкова изцеления - и физически, и духовни!

Там, където иконата пребивава, се разгаря с нова сила любовта към Божията Майка, врагове се помиряват, възражда се заглушеното покаяно чувство и хората, освободили се сякаш от господството на вехтия греховен човек, с усърдие се устремяват към Бога. Винаги при посещенията на иконата много богомолци — и стари, и млади - бързат да се изповядат и да се причастят. Пресветата Дева помага на всички да почувстват по-ясно своята греховност пред Нейния Син,

Иисус Христос. Даже невярващи и най-големи скептици свидетелстват, че при срещата си с Мироточивата Св. Богородица внезапно са изпитали потребност от покаяние и са прекланяли колене пред Нея със сълзи на очи. И макар че най-често великото чудо на вътрешното освобождение от греха се извършва тихо, в сърдечната "святая светих", много хора са ми разказвали как чрез мироточивия образ са се освободили от гнетяща ги страст, получили са духовно просветление, умиротворение и яснота.

Разбира се има и такива, които идват като на зрелище и любопитно разглеждат как изтича мирото. Те не получават духовна полза от иконата. Но понякога и случайно попаднали пред нея хора преживяват истински вътрешен прелом и приемат Православието.

Запитаха ме веднъж защо иконите имат толкова голямо значение днес. Отговорих: защото сега има толкова много порнография. Искате или не искате - тя е пред вас, тя е навсякъде около вас, дори да не я гледате. А за иконата св.Йоан Дамаскин казва, че тя е пост за очите. Както, когато гледаме телевизия, отровата влиза през очите, така и когато гледаме иконите, през тях прониква предпазващото от отровата лекарство.

Всичко в съвременния свят насочва хората надолу, към земните неща. А при иконописца е точно обратното — тя издига нагоре, към Небесното Отечество. Затова работата на иконописеца е много отговорна. Веднъж при мен дойде една госпожа, която искаше да ѝ нарисувам икона на Св.Богородица. Винаги, когато приемам поръчка, питам: защо ви е иконата? За мнозина това сега е мода и някои искат икони просто за украшение. Тази госпожа обаче ми каза: искам я, за да се моля пред нея. Наскоро след това жената дойде да си вземе иконата. След три месеца получих от нея писмо. Тя пишеше: "Бях намислила да се самоубия и да оставя тази икона в някоя църква за спомен от мен. Но когато я занесох в къщи, почувствах такова силно покаяние, че се отказах От мисълта за самоубийство. Така иконата спаси живота ми".

Понякога хората казват: това е случайно. Но в живота случайности няма. Всичко става по Божий промисъл, дори най-дребните неща. За мен това е много важно, то ме подкрепя, защото понякога се чувствам много изморен. Трудно и изморително е постоянно да обикаляш с иконата по болници, по домове на болни. Но си казвам: "Този живот не аз съм избрал. Господ ме е призвал". Никога не съм си мислил, че ще стане така с иконата на Иверската Божия Майка, която донесох от Света Гора. И макар че когато я видях за първи път изпитах необикновена любов към нея, не съм и помислял, че тя ще стане чудотворна.

Известно е, че впоследствие много фотографии на иконата - в Америка, в Русия, в Европа, също започнаха да източват миро. Виждал съм такива мироточиви нейни снимки и това е особено утешително за мен.Тази Божия милост ние получаваме не заради наши заслуги, -ние нищо не заслужаваме! - а заради кръвта на мъчениците, пролята в Русия и в другите православни страни. Руският народ се е молел на Божията Майка в продължение на 1000 години с такава чиста любов и толкова е страдал за истината, че Небесната Царица не би могла да забрави това. Смятам, че Русия е била достойна да бъде изпитана по такъв страшен начин - защото

там има много силна вяра. Хиляди са мъчениците и изповедниците там, за които ние нищо не знаем!

Когато донесох иконата от Атон, поставих редом с нея частица от мощите на св.новомъченица Великата княгиня Елисавета и пострадалата с нея инокиня Варвара. Светинята започна да източва миро почти година след като Руската Задгранична Църква беше прославила светите новомъченици, пострадали в Русия. Наистина, Божията благодат се яви при нас не заради някакво наше достойнство, а по молитвите на хилядите знайни и незнайни новомъченици - за да отворим сърцата си за подвига на вярата.

Когато стана чудото с иконата, много хора ми казваха, че трябва да я предам в църквата и че не бива да я оставям при себе си. Тогава отидох за втори път на Атон при игумена, който ми подари светия образ и му разказах всичко. А той отговори:"Света Богородица те е избрала да ѝ служиш. Ако премахнеш иконата от живота си, няма да имаш покой. Ако искаш, можеш да се освободиш от нея, но знай, че в такъв случай до края на живота си ще страдаш". Тогава разбрах,че трябва да посветя на Божията Майка и на Нейната чудотворна икона целия си живот.

Като пазител на светата икона, в началото страдах доста, защото се разпространяваха клевети, че се занимавам с черна магия, че някакво скрито устройство оросявало иконата и какво ли още не. Митрополит Виталий ме съветваше да не обръщам внимание на злословията, а просто да се моля.

Не ми е лесно, защото хората, идвайки да видят иконата, се взират и в този, който я носи. Старая се с посетителите да бъда много внимателен. Казвам си: ако съм изпълнен с любов и милосърдие, няма да сбъркам, защото Сам Бог е Любов и Милосърдие. Хората търсят, искат да знаят, радват се или страдат и имат нужда да поговорят за това. Толкова е важно да умееш да изслушаш и да съчувстваш на дошлия при тебе човек! Защото хората страдат и особено тежко е това страдание, когато те са далеч от Бога. В момента изписвам иконостаса в храма на Лесненския манастир във Франция. Отдавна съм го започнал, но все нямам време да го довърша, защото понякога по цели дни трябва да изслушвам посетители. Веднъж казах на владиката: "Смущавам се от това, че толкова много хора идват при мен, защото аз съм нищо". Той ми даде съвета: "Отговаряй с думи от

Евангелието и няма да сгрешеш!" Преди се смущавах от тези разговори, но сега вече открито говоря.

Молете се за мен, защото имам много изкушения. Понякога се случва да съм крайно изморен, а някой да дойде и да каже: "Трябва да Ви попитам нещо много важно!" След като излезем от храма, той пита: "Кажете ми колко литра миро изтичат от иконата?" Тогава вътрешно се моля: "Господи, помогни ми!". А на човека отвърщам: "Как мога да знам, мога ли да изчисля?!" Аз не наблюдавам специално всеки ден как изтича мирото, просто зная, че това става и то ми е достатъчно. Трудно ми е да свикна с това чудо, а и не искам да свикна. За мен това е нещо много свято. Това е тайна, която аз дори се боя да гледам със своите грешни очи. Старая се да бъда кротък с такива хора, но не и с телевизията. В Америка телевизията е истинско духовно бедствие, сатанински наркотик, който поддържа хората в състояние на хипноза. За много американци, дори и деца, телевизията е начин на живот - връщат се в дома си и до полунощ остават пред екрана. Има случаи на пряко демонично въздействие - едно момченце в Монреал уби сестричката си, защото видяло такова нещо по телевизията. Други деца пък видели летящи хора и желаейки да сторят същото, се хвърлили от прозореца. Телевизията днес е най-голямата школа за грехове. Изобразяваща езически живот, тя е апология на безнравствеността и могъщо средство за разрушаване на християнската култура. Още преди 600 години св. Нил Светогорец е предрекъл появянето на кутия, изобретена от дявола, чрез която неговите рога ще стърчат от всеки покрив. Според неговото предсказание, тя трябвало да има силата да променя мислите на хората, които струпвайки се около нея, всъщност ще се покланят на лукавия. Вече и научно се потвърждава, че телевизията лишава човека от собствена мисъл и воля.

Веднъж в една енория в Америка свещеникът ми каза: "Вие ни почакайте в къщи, а ние ще дойдем да вземем иконата от Вас с шествие!" Казах си: "Какъв добър свещеник! Какво благоговение към иконата!" Но когато отворих вратата, видях, че заедно с тях са дошли много хора от телевизията - да снимат. Веднага затворих, оставих иконата на аналоя и през прозореца извиках: "Батюшка, давам Ви пет минути, за да отпратите телевизията!" Той ми отвърна: "Но те са платили, за да снимат шествието!" Отговорих: "Върнете им парите!" Той пак: "Но ние имаме нужда от пари!" "Бог ще изпрати пари", казвам му.

Друг път в Сан Франциско искаха да направят предаване за иконата. Убеждавах ме: "Това ще е много добре, хората ще гледат предаването и ще се обърнат към вярата". Отговорих: "От личен опит мога да кажа, че обръщането към Бога не става чрез телевизията. Господ е, Който призовава хората към Православната вяра". Тогава те ми предложиха 15 хил. долара. Отказах. Предложиха ми 30 хил. долара, за 15-минутно предаване. "Не - казах им - вие ще излъчите това предаване, а хората ще го гледат по заведения с чаша уиски в ръка. Кой според вас ще се обърне към вярата по този начин? Освен това след предаването за иконата вие ще покажете порнография. Св.ап.Иаков учи, че "не може от един извор да тече и горчива, и сладка вода". Така им отказах. На другия ден те отново дойдоха: "Не знаете ли, че в Америка телевизията е сила?" Казах им: "Христос също е сила, и то по-голяма". "Ако попречите на предаването, може да стане много опасно за Вас!" Отговорих: "Не мисля, че съм достоен да стана мъченик."

Как стигнах до Православието? Роден съм в испанско католическо семейство в Чили. Отначало живеехме близо до морето, а после се преместихме в столицата. Всяка неделя ние ходехме заедно на църква. Един неделен ден, когато къщата ни беше още в безпорядък заради преместването, майка ми каза: "Иди сам, защото съм заета, аз ще дойда по-късно. Църквата се намира в края на тази улица": Тръгнах и някъде по средата на улицата чух, че се пее. Видях малка църква, от която се носеха песнопенията. Влязох в нея. Имаше много икони - на Христа, на Св.Богородица и на различни светии. Затова веднага си казах: "Това не е протестантски храм". След малко се появи и владиката с корона. За мен това бе наистина приказно. Останах на св.Литургия - дори и да исках да изляза, вече не можех, защото дойдоха много хора и храмът се препълни. Стоях в средата и не смеех да мръдна. Накрая всички минаха да се поклонят на кръста и да вземат благословение. Аз останах на мястото си, не знаех - имам ли право да отида. Тогава владиката - по-късно узнах, че това е Чилийският епископ Леонтий, който възглавяваше тази енория на Руската Православна Задгранична Църква - ми каза нещо на руски език, повтори го на арабски (съвсем наблизо имаше друга църква, в която ходеха араби), но аз не разбирах. Накрая той заговори на испански, подкани ме: "Ела да целунеш кръста". Аз отговорих: "Простете, но аз съм сбъркал църквата, попаднал съм тук по погрешка". А той ласкаво ми каза: "Не си сбъркал, моето момче, Бог те е довел тук!" Даде ми да целуна кръста и ми

каза: "Ела пак!". Ако беше ми казал: "Отивай си, какво правиш тук!", аз сигурно никога нямаше да стана православен. Но той каза: "Ела пак!" Това, което ме трогна най-много, бяха бедната обстановка и неговата любов. Започнах да ходя в тази църква. Казвах си: "Щом епископът е толкова беден и има толкова любов, това е истинската църква".

Когато станах на 14 години, помолих: "Владико, искам да стана православен". "Ще те кръстя", рече той. Реших да кажа на майка си. Разказът ми й направи силно впечатление и тя пожела да види моя епископ. Отиде при него и след като го видя, разбра всичко и ми каза: "Остани в тази църква и не се връщай никога в католическата!" Тя ме разбра. И това стана, защото епископ Леонтий имаше такава голяма любов. Той беше много близък на владика Йоан Максимович.

От всичко, до което съм достигнал в духовния живот, мога да кажа, че най-важното нещо в него е верността към Господа и в най-дребните неща. Имам приятел, който още не е православен, макар много да е напреднал Духовно и вярвам, че ще приеме Православието. Но понякога лукавият го кара да се колебае и той започва да пита: "Защо в сряда и петък не бива да се пие дори мляко? Защо в тези дни не може да се изяде парче сирене - нали то е полезно за здравето?" Казвам му, че в духовния живот малките неща често правят големите. Владика Леонтий Чилийски ми е разказвал как веднъж една жена с малкото си дете на ръце, пресичала железопътна линия. Видяла, че отдалече са задава влак. За нещастие кракът ѝ се заклешил между траверсите и понеже носела детето, нищо не можела да направи. Започнала да се моли, успяла да се прекръсти. Неочаквано отнейде се появили двама младежи и почти пред влака я измъкнали. "Благодаря ви, че ми спасихте живота", каза тя, "но кои сте вие, как се казвате?" А те ѝ отговорили, че се казват "сряда" и "петък". Тогава жената разбрала, че Бог я спасил по чуден начин, защото пазела поста през тези дни.

В духовния живот трябва да се борим всеки ден. И да се боим от бесовете. Първото заблуждение, в което те обичат да ни вкарат, е да внушават, че не са опасни за нас. Не бива никога да оставяме страстите да ни завладеят, защото когато заседне в сърцето дори и една страст, тя внася смут и разваля всичко. Дадем ли място на страстите, вече не можем да се борим със злото и то ни завладява. Нека държим вратите си затворени - страстта и омразата са врати, през които навлизат в нас греховете.

Когато вземаме някакво решение, добре е да се помолим така: "Господи, дай ми свобода, освободи ме от страстите, за да не бъда техен пленник!"

Това е, което мога да кажа от моя личен опит -страданията и изкушенията биват побеждавани от тези хора, които се молят. Другите изпадат в отчаяние. Но щом Господ изпраща кръстове, трябва да ги носим. Така е с всеки човек. Изкушенията се побеждават с любов и молитва. Много е важно да се молим един за друг - да знаем, че имаме братя, които също се молят за нас и ни помагат да носим своя кръст.

Повече от всичко аз се страхувам да не загубим традицията. Боя се от нововъведенията. Моето семейство е много старо и винаги е спазвало традицията. Сега всичко е опошлено. Вече няма нищо свято. В Америка е страшно. Вярата се губи. Понякога ми е толкова мъчно - виждам, че хората се уподобяват на животни. Няма Коледа, няма Велика събота, няма Великден. Всеки ден ядат месо, хранят се до пресищане, гледат телевизия до среднощ. И за жалост, това правят дори и свещеници. Случвало ми се е да видя в техни домове само една малка икона, скрита в някой ъгъл, но затова пък - удобно разположен голям телевизор.

Вие разбирате духа, който цари в този свят. Затова човек трябва да бъде много внимателен. Това се отнася особено за мен самия, защото отговарям пред Господа за тази свята икона.

Ето, вече 12 години обикалям с нея и раздавам памучета, напоени с миро - тази уханна проповед на нетлението. Всички ние трябва да се възродим духовно чрез покаяние, за да не смесваме благоуханието на Божията милост със зловонието на греха и да можем и в това царство на материализма да живеем като истински християни. С това неръкотворно миро Света Богородица още веднъж ни показва, че духовният свят е съвършено отделен и напълно независим от материалния, и че нашата Църква не е от този свят. Ние трябва да се откъснем от него със сърцата си, за да влезем в небесното си наследство, където нищо нечисто няма да влезе. Амин.